

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: BEKIENDELSE

Citation: Hauch, Carsten: "BEKIENDELSE", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 237. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-workid84142.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

BEKIENDELSE.

Lykkelig den Sanger,
Som Vaaren skienker
En Krands af Violer,
Giennemflettet med Crocus,
Med Anemonens flygtige Blomst,
Og den blaa Hyacint,
Hvis Lokker glindser i Duggen.

End lykkeligere den,
Om hvis Harpe Sommeren slynger et Net
Af blussende Roser,
Fremavlet af den seirende Phoebus
Og den østlige Sky,
Der rødmer ved at see ham,
Liig den frygtsomme Jomfru,
Der aner sin Brudgoms Nærhed.

Men jeg blev henviist
Til den dunkle Egn
I Skyggen af den sildige Høst,
Hvor jeg lytted til Jordens Stemme,
Naar den sukker ved Midnat
Over sine visnede Børn,
Og fylder Siælen med Veemod,
Medens Stierne blinker i Vinden.

Derfor vendte sig Mange bort fra min Sang,
Som fra Vinterstormen og Høstens Blæst;
Og ikke har Folket
I tætte Klynger
Lyttet til min Harpe,
Der aldrig bekrandstes af Blomster.
238 Har jeg fremløkket Taarer i Nogens Øie,
Eller bragt hans Barm til at svulme,
Eller lært ham fra det visnede Jordliv
At hæve Blikket mod Himlen,
Lidet hørte jeg derom.

Thi sielden har et Haandtryk,
Et venligt Blik,
End sieldnere en smeltet Menneskesiæl
Betalt mig for min Sang.

Et dog trøster mig:
Den ydre Glands har mig aldrig bedaaret;
Aldrig har Smiger lokket en Tone frem
Paa min Læbe.
Heller jeg taug - langt heller -
End jeg hæved min Røst,
Naar ei i min Siæls Dyb Sangen fødtes,
Og gierne købte jeg min Musas Frihed
Med Verdens Glimmer;
Med dette Adelsbrev vil jeg smykke min Harpe,
Som ingen Blomster bekrandse.

Et Andet trøster mig end:
Thi jeg stirred paa Tidernes Løb,
Og skiøndt dybt mig smerted Menneskets Qval,
Saa følte jeg dog den høie Giengieldelses Ret,
Hvis hellige Finger,

Idet den fælder sit Offer,
Over dets Grav
Henpeger mod Evigheden.

Og tidt har Maanens vexlende Skive
Skinnet paa min Vei
239 I det falmede Løv;
Og tidt saae jeg Syvstiernen
Og den himmelske Svane
Blinke med dobbelt Glands
I den mørke Høstnat;
Da aned jeg, at der gives Tanker, der,
Stiernerne liig,
Ikke lyse for Jorden, men over den.